

Zakiya Ajmi

POP

Søstre

Viola

GRATIS LÆSEPRØVE

Viola

Viola spiller klaver og synger som en drøm!
Og skrive sange kan hun også. Hun er et musikalsk talent,
det ved alle omkring hende. Men alle har også ambitioner
på Violas vegne, også veninderne i bandet Popsøstre.

Viola vil nødigt skuffe nogen, men hvad vil hun
egentlig selv ...? Det er på tide, at hun lærer at træffe
sine egne valg og gå sine egne veje ...

Popsøstre

ENERGISK, TALENTFULD, DRAMATISK, MODIG ...

Fire piger, fire temperamenter, ét band.

POPSØSTRE er fortællingen om fire piger og
om venskab, identitet, mod og sammenhold.

Bandet er pigernes fælles projekt. Men er venskabet
stærkere end jagten på berømmelse?

Der er fire bøger i serien POPSØSTRE:

BOLDEN

4

Akutmøde i musiklokalet. Nu!

Da jeg vågner den næste morgen, beslutter jeg mig for at skrive en besked til Samantha. Jeg har sådan en følelse af, at jeg skylder hende en undskyldning, selvom jeg ikke helt ved for hvad. Jeg sletter og starter forfra mange gange. Til sidst skynder jeg mig at trykke send, inden jeg når at ændre mening.

Hey, Samantha.
Jeg vil bare lige sige,
at jeg synes, du er
en fantastisk forsanger!
Ingen kunne gøre det
bedre end dig <3
Kunne du se, at det var
dig på min tegning?

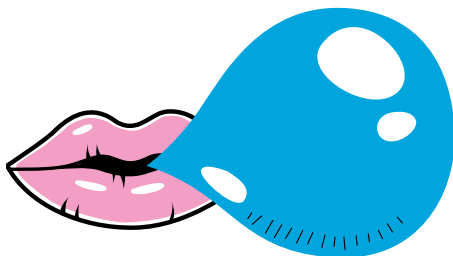

Tre prikker danser i bunden af skærmen. Jeg holder vejret hele morgenen. Jeg fjerner ikke blikket fra telefonen. Har den i hånden, mens jeg spiser cornflakes, og mens jeg børster tænder, og mens jeg sidder på toilettet. Men svaret kommer ikke. Jeg tager i skole med hamrende hjerte.

Jeg kan ikke fordrage, når nogen er sure. Selvom jeg ikke engang ved, om Samantha er vred på mig – og selvom jeg ikke engang ved, hvorfor hun er vred, hvis altså hun er det, føles det, som om jeg balancerer med en stabel af mors fineste porcelænstillerkner på det yderste af mine fingerspidser. Om lidt falder de, om lidt ramler det, om lidt er der glasskår over det hele. Jeg stopper op mange gange på vej hen mod skolen. Jeg har mest lyst til at vende om og gå hjem igen, men til sidst når jeg på en eller anden måde frem.

Samantha og Kioli sidder på trappestenen foran skolens hovedindgang og slikker sol. De har shorts og toppe på. Samantha har et par store solbriller, der dækker halvdelen af hendes ansigt, og Kiolis store hår er gemt under en kasket, hun har lånt af Alex. Selvom det er tidligt, bager solen allerede, og min T-shirt er våd og klistret under mine armhuler.

Jeg løfter forsigtigt hånden til et lille vink, og mit hjerte improviserer en trommesolo, da Samantha besvarer det. Hun smiler. Hun virker ikke sur.

Måske var det hele bare noget, jeg bildte mig ind? Jeg sætter mig hen til dem. Samantha blæser en tyggegummiboble. “Undskyld, jeg ikke fik svaret på din besked,” siger hun.

Jeg trækker på skuldrene og laver en uforståelig fløjtelyd, som jeg håber lyder let og ubesværet og signalerer pyt med det.

“Hvad var det for en besked?” Kioli tager kasketten af og ryster håret.

Hun ser på skolegårdens store ur. Det ringer snart ind. Hun rejser sig op og ser ned på os fra trappens øverste trin.

Samantha og jeg ser på hinanden, og Samantha blinker til mig med sit ene øje. Kioli ser endnu mere forvirret ud.

“Er det noget hemmeligt, eller hvad?” spørger hun. “I kan da bare sige, hvis det er noget hemmeligt. Det er ikke forbudt at have hemmeligheder, jo. Det er ikke sådan, at vi behøver dele alt med hinanden, bare fordi vi har et band. Selvom jeg nu godt vil indrømme, at jeg ikke kan komme i tanke om noget, jeg ville holde hemmeligt for jer, men derfor er det jo ikke sikkert, at I har det på samme måde, og det skal der vel også være plads til ...” Hun sukker melodramatisk.

“Jeg sendte bare et billede af en tegning, jeg havde lavet,” siger jeg.

Så ringer klokken. Samantha og jeg rejser os også op.

“Og så skrev du alt det der søde med, at jeg er en fantastisk forsanger,” siger hun, mens vi går op ad trappen. “Det blev jeg bare så rørt af, for nogle gange føler jeg mig ærligt talt lidt overset. Så det er da rart at vide, at nogen i bandet lægger mærke til mit hårde arbejde.”

Kioli vender sig om i døren ind til klasseværelset. “Hvad skal det nu betyde?” spørger hun.

Men inden Samantha eller jeg kan nå at svare, har Karin gennet os ind til vores pladser. Samantha sidder nede bagi ved siden af Lin. Kioli og jeg deler bord helt oppe foran tavlen.

Det plejer at være meget hyggeligt at sidde ved siden af Kioli. Altså, det er ret svært at følge med i undervisningen, men man keder sig i hvert

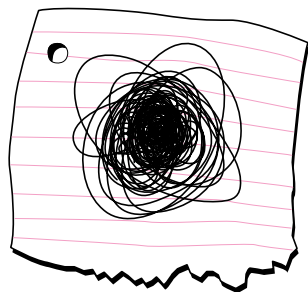
fald aldrig. Jeg tror, det er fysisk udfordrende for Kioli at være stille 45 minutter i træk.

Kioli er uden filter. Hun har det bedst, når hun kan få lov til at tale uafbrudt. Alt det, hun føler, får vi andre at høre. Dengang med Magnus, for eksempel. Hun startede et band og skrev en sang, så alle vidste, hvor forelsket hun var.

Når Kioli føler noget, eksploderer hun. Jeg imploderer. Alt i mig bliver suget ind i et sort hul i min brystkasse. Og også alt det uden om mig. Jo mere det æder, jo større bliver hullet, indtil der ikke er noget tilbage. Klasselokalet, Karin, Kiolis knævren bliver til flimrende, hvid støj.

Men Kioli giver ikke op så let. Hun bliver ved med at tale, indtil ordene trænger igennem.

“Hvad mente Samantha med det, hun sagde?”
hvisker hun.

Jeg ryster på hovedet og ser stift op mod tavlen. Lader, som om jeg er optaget af at tyde Karins kragetæer. Kioli prikker mig på skulderen, men jeg vifter hendes hånd væk.

Så skriver hun i stedet en besked til mig.

K

Hallooo? Hvad sker der? Hvorfor opfører du dig så mærkeligt???

V

Jeg opfører mig ikke mærkeligt

K

Jo. Både dig og Samantha

K

Det begyndte efter sidste øver

K

Og hvad var det for noget underligt noget, hun sagde, inden timen gik i gang???

Jeg sukker. Bladrer igennem mit fotoalbum og finder billedet af tegningen. Jeg sender det til Kioli.

V

Det var bare det her, jeg sendte hende

“Årh! Hvor er det cute!” udbryder Kioli.

Karin vender sig om med et sæt og stirrer vredt på os. “Hvad er det, der foregår?” spørger hun.

Kioli trækker på skuldrene. “Det er lige nøjagtig det, jeg prøver at finde ud af, Karin,” siger hun.

Karin bliver så forvirret, at hun opgiver at sige mere. Hun klør sig i panden, så hun får en hvid stribe kridt hen over øjenbrynene. Så vender hun sig igen mod tavlen og skriver videre.

S

Følg nu bare med i undervisningen, Kioli <3

S

Jeg prøvede bare at sige, at jeg sætter pris på, at Viola respekterer mig som bandets forsanger

S

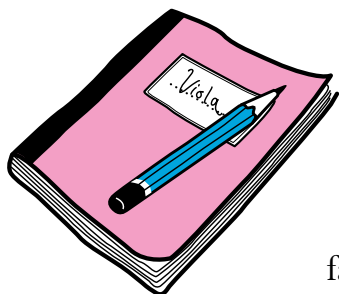
I modsætning til visse andre ...

S

Misforstå mig nu ikke

Det virker nu lidt, som om Samantha gerne vil misforstås. Hun har sendt beskeden til os alle tre. Vi læser den på samme tid og ser på hinanden gennem klasseværelset. Kioli og Lin ser på mig med rynkede bryn, som om de venter på en forklaring fra mig. Lin mimer et eller andet, jeg ikke kan tyde.

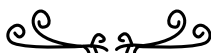
Vores klassekammerater ved de andre borde har efterhånden opfanget, at der foregår et eller andet, og én efter én fjerner de blikket fra tavlen og ser i stedet på os – eller på mig, faktisk, for de opdager hurtigt, at det er mig, der er centrum for, hvad end det er, der foregår. At det sorte hul, der æder al den

gode stemning, udsprang i mig.
Jeg bukker mig ind over
mit kladdehæfte og lader håret
falde ned foran ansigtet. Skjuler mine
varme kinder i hænderne.

Karin sukker og kører en svamp hen over tavlen.
“I er da helt umulige i dag! Jeg giver op. Tidlig
pause,” siger hun.

I strømmen på vej hen mod døren tager Kioli
fat i mig og Samantha. “Akutmøde i musiklokalet.
Nu!” siger hun, og hun siger det så bestemt, at selv
Samantha ikke tør protestere.

Kioli går i cirkler ind og ud mellem instrumenterne.
Hun er hele tiden ved at snuble i ledningen til
Samanthas mikrofonstativ.

Lin sidder i vindueskarmen og trommer med

usynlige trommestikker ud i luften. Samantha står med ryggen lænet op ad det store skab og blæser tyggegummibobler og piller ved sine negle. Jeg sidder ved klaveret. Jeg har den dér følelse igen. Følelsen af at der lurder et skænderi forude. Luften imellem os er tung og urolig, ligesom lige inden et ordentligt regnskyl, og jeg har allermest lyst til at glide ned af klaverbænken og gemme mig under flyglet.

Med ét standser Kioli. “Du er jaloux, ikke?” siger hun. “Det er det, det hele handler om?”

Det er Samantha, hun taler til. Samantha prikker hul på en boble og løfter øjenbrynene. “Jeg aner ikke, hvad du snakker om,” siger hun.

“Du er jaloux på Viola, fordi hun synger meget bedre end dig. Du er simpelthen så smålig!”

“Jeg er ikke smålig, men jeg forlanger at blive taget

lige så seriøst i det her band som alle jer andre,” siger Samantha. Hendes stemme knækker over.

“Men søde Samantha,” siger Lin og hopper ned fra vindueskarmen. Hun går hen til Samantha og giver hende et kram. “Selvfølgelig tager vi dig seriøst!”

“Ja da,” siger Kioli. “Vi tager dig meget seriøst. Det er vildt fedt, at du er så god til at danse og alt det der. Men Viola synger bare helt fantastisk ...”

Jeg dukker mig instinktivt. Samantha ser ud, som om hun har fået en lussing. Selv Kioli kan vist godt høre, hvordan det, hun lige sagde, lød.

“Altså, ikke fordi du ikke synger godt. Det gør du jo også. Men ... du ved ...” siger hun.

Jakob har sat sådan nogle lyddæpende plader op i loftet, og når der er stille i musiklokalet, er der virkelig stille. Det er der nu. Ingen siger en lyd.

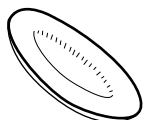
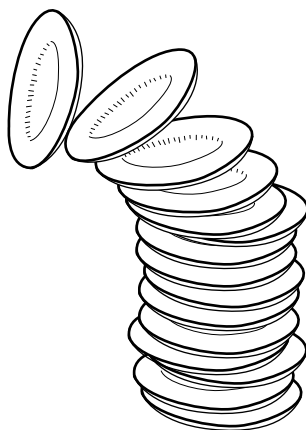
Ingen bevæger sig. Vi er
ligesom en film, nogen
har trykket pause på.

Jeg får den der følelse med
tallerknerne igen. At bandet er af
porcelæn, og at det er meget tæt på at
falde på gulvet og knuses. Bare én forkert bevægelse,
bare ét forkert ord ... Jeg ved ikke, hvad de andre
tænker på, men måske tænker de på det samme som
mig. Ingen af os rører sig det mindste.

Så er der pludselig en høj bip-lyd, der skærer
igennem stilheden.

Kioli farer sammen. Lyden kommer fra hendes
lomme. Hun har fået en besked, som hun læser med
rynket pande.

“Det er Jakob,” siger hun til sidst. “Han skriver,
at han har været til møde med skoleinspektøren, og i
stedet for fem minutter til at synge Søstersangen får
vi nu tyve minutter til at holde en rigtig koncert!”

For bare én dag siden havde dén nyhed fremkaldt dans og hyl. Nu ser vi bare bekymrede på hinanden.

“Men ... vi har jo kun én sang,” siger Samantha.

“To,” retter Lin hende. “Violas nye er også næsten helt på plads.”

“Vi kan ikke sige nej til sådan et tilbud,” siger Kioli. “Samantha, du må få styr på dine diva-nykker, og Viola, du må skrive nogle flere sange.”

“Men ...” protesterer Samantha.

“Men ...” protesterer jeg.

“Ikke noget men,” siger Kioli. “Vi har lige booket vores første koncert. Det her må vi simpelthen ikke ødelægge.”

KONCERT